

Αμαλία Κουτσούρη-Φλέμινγκ

γιατρός, πολιτικός
1912-1986

Είναι μια κρύα νύχτα του χειμώνα σε μια γειτονία της Αθήνας. Μια ψηλόλιγνη κοπέλα, επιβλητική σαν Καρυάτιδα, ανοίγει με χίλιες προφυλάξεις μια πόρτα βαριά κι αφήνει να περάσουν τρεις σκυφτές μορφές, τυλιγμένες σε βαριά παλτά, μ' ένα μικρό βαλιτσάκι η καθεμία στο χέρι. “Γρήγορα!” ψιθυρίζει κι ύστερα, καθώς στρέφεται στον άνδρα, “Ετοιμες οι ταυτότητες, Χαϊμ, σε τρεις μέρες θα ‘ρθει κάποιος δικός μου να σας πάει σε πιο ασφαλή κρυψώνα. Ως τότε, τον νου σας!” “Η ψηλόλιγνη γυναίκα είναι η τριαντάχρονη γιατρός Αμαλία Κουτσούρη και οι τρεις σκυφτοί άνθρωποι μια οικογένεια Εβραίων. Στην καταχνιά και το σκοτάδι της Κατοχής, η Αμαλία –κόρη γνωστού γιατρού από την Κωνσταντινούπολη που είδε την κλινική του να καίγεται και να λεηλατείται από τους Τούρκους- είναι ένας φάρος φωτεινός για τους καταδιωγμένους. Τους κρύβει στο σπίτι της, τους εφοδιάζει με πλαστές ταυτότητες για να ξεφύγουν απ’ τους Γερμανούς, φροντίζει να μεταφερθούν μέσα στην νύχτα στην επαρχία, μακριά από τα επικίνδυνα αστικά κέντρα...

Πάντα νοιαζόταν για τους συνανθρώπους της η Αμαλία. Γι’ αυτό και σπούδασε Ιατρική, παράλο που της άρεσε πολύ η λογοτεχνία. Γι’ αυτό και δούλεψε στο Λονδίνο κοντά στον Αλεξάντερ Φλέμινγκ, τον εφευρέτη της πενικιλίνης, που αργότερα θα γίνει σύζυγός της. Γι’ αυτό και αντιστάθηκε στη δικτατορία του 1967, άντεξε στα βασανιστήρια και δεν έπαψε ποτέ να αγωνίζεται για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Έδωσε το όνομά της σ’ ένα νοσοκομείο, έβαλε τα θεμέλια του Ερευνητικού Κέντρου Βοϊατρικών Επιστημών “Αλέξανδρος Φλέμινγκ”, αλλά, πάνω απ’ όλα, διατήρησε ως το τέλος εκείνη τη γενναιότητα και την αδάμαστη θέληση που την έκαναν να ξεχωρίζει από παιδί.

Κίμων Μ.

Φάνης Θ.